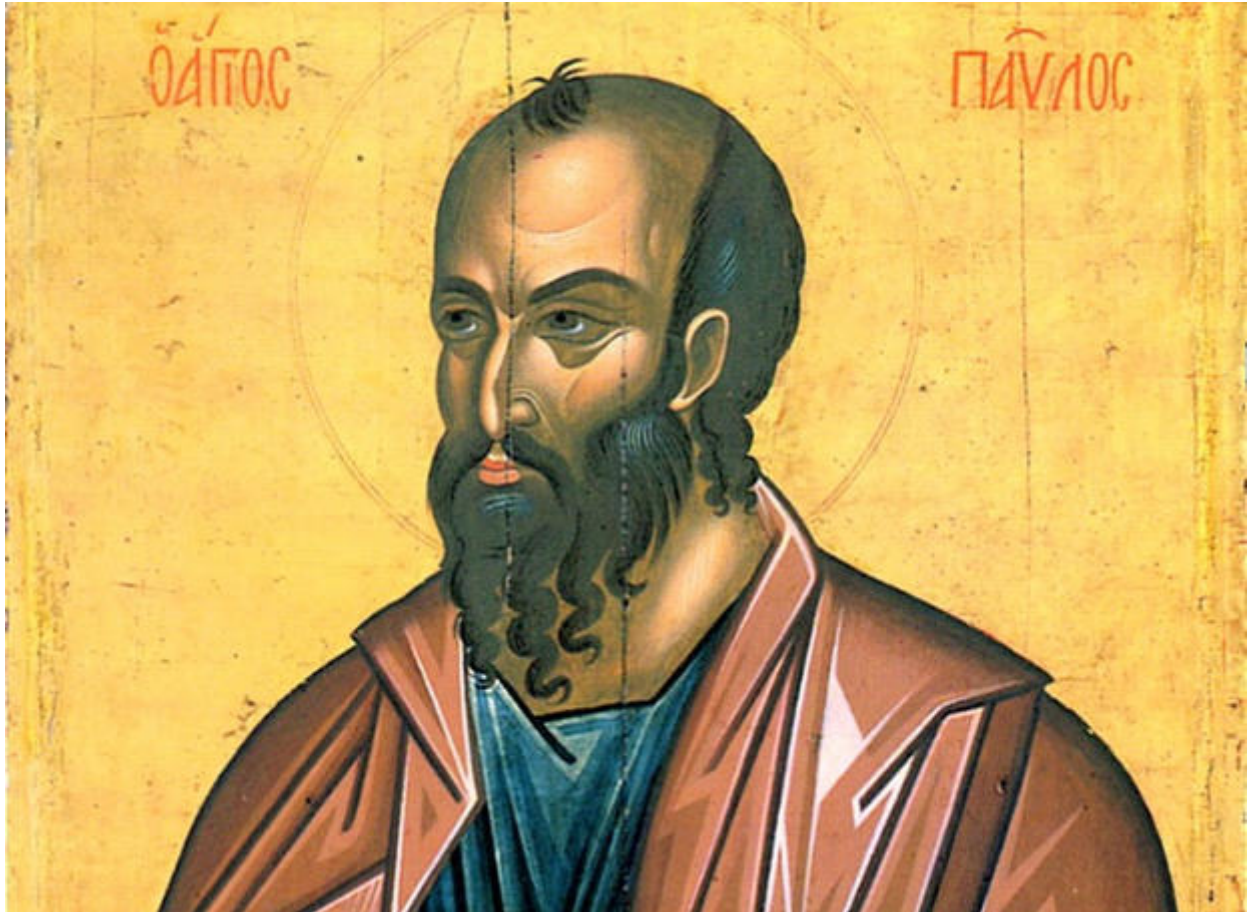

Το Αποστολικό Ανάγνωσμα της Κυριακής Ζ' Επιστολών

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Το [Αποστολικό Ανάγνωσμα](#) της Κυριακής Ζ' Επιστολών: Ρωμ. ιε' 1-7 (11-08-2024)

Οικ. Ανδρέου Ηλία

Πρωτότυπο Κείμενο

Ἀδελφοί, ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν. Ἐκαστος ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν· καὶ γὰρ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτῷ ἥρεσεν, ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ. Ὅσα γὰρ προεγράφη, εἰς τὴν

ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη, ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως τῶν γραφῶν τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως δώῃ ὑμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν, ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἐνὶ στόματι δοξάζητε τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διὸ προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς προσελάβετο ὑμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ.

Νεοελληνικὴ Απόδοση

Ἀδελφοί, ὅσοι ἔχουμε δυνατὴ πίστη οφείλουμε νὰ ἀνεχόμεστε τὶς ἀδυναμίες αὐτῶν ποὺ ἔχουν ἀδύναμη πίστη, καὶ νὰ μὴν κάνουμε ὅ,τι ἀρέσει σ' ἐμᾶς. Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ καθενὸς μας νὰ εἶναι ἀρεστὴ στὸν πλησίον, ὥστε νὰ τὸν βοηθᾷ νὰ προκόβει στὸ ἀγαθὸ κι ἔτσι νὰ συντελεῖ στὴν οἰκοδομὴ τῆς ἐκκλησίας. Ἄλλωστε, κι ὁ Χριστὸς δὲν ἐζήσῃε γιὰ νὰ ευαρεστήσῃ τὸν εαυτὸ τοῦ, ἀλλὰ, ὅπως λέει ἡ Γραφή, οἱ ὕβρεις ὥσων σ' ἐβρίζαν, Θεέ, ἐπέσαν πάνω μου. Νὰ ξέρετε ὅτι ὅσα γράφτηκαν στὶς Γραφές, ἔχουν γραφεῖ γιὰ νὰ μας διδάσκουν. Ἔτσι, με τὴν ὑπομονή καὶ τὴν ἐνθάρρυνση ποὺ δίνει ἡ Γραφή, θὰ στηριχτεῖ ἡ ἐλπίδα μας. Εἴθε ὁ Θεός, ποὺ χαρίζει τὴν ὑπομονή καὶ τὴν ἐνθάρρυνση, νὰ σὰς δώσει τὴν ὁμόνοια σύμφωνα με τὸ θέλημα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι, ὅλοι μαζί με μιὰ φωνή θὰ δοξάζετε τὸ Θεό, τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Νὰ δέχεστε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, ὅπως δέχτηκε κι ἐσὰς ὁ Χριστὸς, γιὰ νὰ δοξάζεται ὁ Θεός. Ἀδελφοί, οφείλομεν δε ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ εαυτοῖς ἀρέσκειν. ἕκαστος ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν· καὶ γὰρ ὁ Χριστὸς οὐχ εαυτῷ ἥρεσεν, ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, οἱ ονειδισμοὶ τῶν ονειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ. ὅσα γὰρ προεγράφη, εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη, ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως τῶν γραφῶν τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν. ὁ δὲ Θεός τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως δώῃ ὑμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν, ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἐνὶ στόματι δοξάζητε τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. διὸ προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς προσελάβετο ὑμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ.

Σχολιασμός

Τὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα ἀναφέρεται στὴ σχέση ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας μεταξύ τους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἐνότητα ποὺ πρέπει νὰ ἔχει ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ ὁποία πηγάζει ἀπὸ τὴν ἐνότητα μεταξύ τῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος.

«Υμείς δε έστε σώμα Χριστού και μέλη εκ μέρους (Α΄Κορ. 12:27). Σκοπός του απ. Παύλου είναι στην Εκκλησία να υπάρχει πάντοτε ενότητα και ομοφροσύνη, χωρίς διαιρέσεις και σχίσματα μεταξύ των χριστιανών μελών της Εκκλησίας, του Σώματος του Χριστού.

Κατά τον Γέροντα Πορφύριο «Μέσα στην Εκκλησία όλοι είναι ένα και ο Χριστός είναι η κεφαλή. Η Εκκλησία και ο Χριστός είναι ένα. Το σώμα της Εκκλησίας τρέφεται, αγιάζεται, ζει με το Χριστό». Με αυτές τις προϋποθέσεις «το σώμα της Εκκλησίας γίνεται ο χαρισματικός χώρος, όπου συγκροτείται, βιώνεται και φανερώνεται η ενότητα των πιστών ως εικόνα της τριαδικής ενότητας. Η ενότητα αυτή αποτελεί καρπό μεθέξεως των πιστών στη χάρη του Τριαδικού Θεού και συνιστά έκφραση του ήθους της ενιαίας καθολικής Εκκλησίας, ως αδιάσπαστης ενότητας και ιδεώδους κοινωνίας προσώπων». (Η τριαδική ενότητα και η ενότητα των πιστών κατά το Μ. Αθανάσιο. Δημητρίου Ι. Τσελεγγίδη Καθηγητού Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ).

Για την επίτευξη του στόχου της ενότητας της Εκκλησίας, ο απόστολος Παύλος προτείνει κάποια πρακτικά μέτρα που αφορούν τη σχέση και συμπεριφορά μας μέσα στην Εκκλησία και έναντι των άλλων. Έτσι, λέγει ότι εμείς οι χριστιανοί έχουμε κάποιες οφειλές (οφείλομεν) σύμφωνα με τις οποίες πρέπει να ανταποκριθούμε απέναντι στους άλλους χριστιανούς, τα μέλη της Εκκλησίας. Δηλαδή, αυτοί που είναι πνευματικά δυνατοί, οχυρωμένοι με τη χάρη του Τριαδικού Θεού, είναι υποχρεωμένοι να «βαστάζουν τα ασθενήματα των άλλων», δηλαδή να ανεχόμαστε και να συγχωρούμε τις όποιες αδυναμίες έχουν οι άλλοι. Οφείλουμε, επομένως, εάν θεωρούμε τους εαυτούς μας δυνατούς πνευματικά να υπομένουμε και να ανεχόμαστε τις αδυναμίες και τα ελαττώματα των άλλων, που πιθανό να είναι αδύναμοι πνευματικά. Αν και πρέπει, ακόμα και αν έτσι έχουν τα πράγματα, να προσέξουμε ιδιαιτέρως, γιατί η αίσθηση της πνευματικής δύναμης μπορεί να υποκρύπτει εωσφορικό εγωισμό και να είμαστε εμείς που έχουμε ανάγκη στήριξης από τους άλλους. Ο απόστολος Παύλος μιλά με κριτήριο τον εαυτό του και γνωρίζουμε την πνευματική του δύναμη και ενίσχυση από το Άγιο Πνεύμα.

Κατά τον άγιο Ιωάννη το Χρυσόστομο «έγινες δυνατός; Δώσε την ευχαριστία και την ευγνωμοσύνη στο Θεό, ανεχόμενος και υπομένων τον αδελφό σου με απώτερο σκοπό να τον διορθώσεις. Θυμήσου τον Παύλο που έλεγε, ελεύθερος γαρ ων εκ πάντων πάσιν εμαυτόν εδούλωσα, ίνα τους πλείονας κερδίσω...τοίς πάσι γέγονα τα πάντα, ίνα πάντως τινάς σώσω (Α΄ Κορ. 9:19-22). Ακόμα συμβουλεύει λέγοντας: αλλήλων τα βάρη βαστάζετε (Γαλ. 6:2). Είναι καθήκον μας μέσα στην ενότητα που υπάρχει στην Εκκλησία, ότι πρέπει να συμπαραστεκόμαστε στους πνευματικά αδύνατους αδελφούς μας. Αυτό το οποίο κάνουμε πρέπει να το κάνουμε για το

συμφέρον όλων των μελών της Εκκλησίας και όχι μόνο για το δικό μας. Αυτό φαίνεται και πάλιν από τα λόγια του απ. Παύλου προς τους Κορινθίους: «Πάντα πάσιν αρέσκω, μη ζητών το εμαυτού συμφέρον, αλλά το των πολλών ίνα σωθώσι» (Α΄ Κορ. 10:33).

Ο κάθε άνθρωπος έχει ως σκοπό μέσα στην ενότητα των μελών της Εκκλησίας, να προσπαθήσει να ανταποκριθεί στην αποστολή του ως μέλος του ιδίου σώματος του Χριστού και να ενεργεί προς την οικοδομήν του σώματος αυτού και όχι για το θεαθήναι ή να προκαλεί σκανδαλισμό των άλλων ανθρώπων. Για να γίνει αυτό εφικτό πρέπει να έχουμε και κάποια εφόδια ως χριστιανοί που είμαστε, την υπομονή και το θάρρος που αντλούμε μέσα από τη μελέτη της Αγίας Γραφής. Δηλαδή αντλούμε δύναμη και υπομονή από την Αγία Γραφή, για να μπορέσουμε να αντισταθούμε στους πειρασμούς και στις δυσκολίες που έχουμε να αντιμετωπίσουμε από τα μέλη της Εκκλησίας. Εκτός από την Αγία Γραφή την υπομονή μας την παρέχει και ο ίδιος ο Θεός: «Ο δε Θεός υπομονής και της παρακλήσεως δώη υμίν το αυτό φρονεΐν εν αλλήλοις κατά Χριστόν Ιησούν». Για να υπάρχει η ενότητα μεταξύ των μελών της Εκκλησίας πρέπει να τηρούμε το θέλημα του Θεού, να υποτάξουμε το δικό μας θέλημα στο θέλημα του Χριστού. Θέλημα δε του Τριαδικού Θεού είναι να μη διασπάται η ενότητα της Εκκλησίας. «Ει τις ουν παράκλησις εν Χριστώ ει τι παραμύθιον αγάπης ει τις κοινωνία πνεύματος ει τις σπλάγχνα και οικτιρμοί, πληρώσατε μου την χαράν ίνα το αυτό φρονήτε την αυτήν αγάπην έχοντες σύμψυχοι το εν φρονούντες» (Φιλ. 2: 1-2).

Η αλήθεια αυτή διαφαίνεται κατά το Μ. Αθανάσιο και από την αρχιερατική προσευχή του Χριστού, ο οποίος ζητεί από τον Πατέρα του την ενότητα των πιστών κατά το υπόδειγμα της δικής τους ενότητας (Ιω. 17: 21). (Η τριαδική ενότητα και η ενότητα των πιστών κατά το Μ. Αθανάσιο Δημητρίου Ι.Τσελεγγίδη Καθηγητού Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ)

Η ενότητα των πιστών δεν οφείλεται σ' αυτούς, αλλά είναι έργο της χάρης του Αγίου Πνεύματος. Έτσι η ενότητα των πιστών βιώνεται και εκφράζεται κατά μίμηση της ενότητας του Τριαδικού Θεού. Ο Απ. Παύλος αναφέρει ότι η ενότητα αυτή πρέπει να γίνεται «εις δόξαν Θεού», αντιθέτως οι διαιρέσεις και οι διχογνωμίες των χριστιανών έχουν ως αποτέλεσμα να βλασφημείται το όνομα του Θεού. «Το γαρ όνομα του Θεού δι υμάς βλασφημείται εν τοις έθνεσιν» (Ρωμ. 2:24). Η στάση και συμπεριφορά των Χριστιανών, αντίθετα, πρέπει να γίνεται αιτία δοξολογίας και λατρείας του Θεού.